

Sygn. akt I Co 222/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ostrowska-Liss

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

wniosku dłużników Z. Z. i E. Z.

z udziałem wierzyciela Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

o obniżenie opłat egzekucyjnych w sprawie Km 1306/11, prowadzonej przez Komornika S. przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z.

postanawia

oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Tczewie A. Z. prowadził postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko dłużniczkom Z. Z. i E. Z.. Wobec wniosku wierzyciela o umorzenie prowadzonego postępowania egzekucyjnego, postanowieniem z dnia 24 stycznia 2018 r. komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w części dotyczącej roszczeń wierzyciela oraz obciążył solidarnie dłużników kosztami postępowania w łącznej kwocie 53.737,06 zł. Na koszty te złożyły się między innymi: opłata stosunkowa ustalona na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 8% wyegzekwowanego świadczenia, co dało kwotę 1.087,69 zł, opłata stosunkowa ustalona na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w wysokości 15% wyegzekwowanego świadczenia, co dało kwotę 26.046,51 zł oraz opłata stosunkowa ustalona na podstawie art. 49 ust. 2 powyższej ustawy w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, co dało kwotę 22.109,55 zł.

W dniu 15 lutego 2018 r. dłużnicy Z. Z. i E. Z. złożyli wniosek o obniżenie opłat egzekucyjnych z art. 49 ust. 1 i art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, ustalonych przez komornika sądowego w wyżej przywołanym postanowieniu z dnia 24 stycznia 2018 r., do łącznej kwoty kwoty 10.000 zł. Uzasadniając swój wniosek dłużnicy wskazali, że wyliczone przez komornika opłaty stosunkowe są zawyżone i niewspółmierne do nakładu pracy komornika w przeprowadzonym postępowaniu egzekucyjnym. W szczególności jednak opłaty te pozostają niewspółmierne do stanu majątkowego dłużników i wysokości osiąganego przez nich dochodów. Jedynym składnikiem majątku dłużników jest nieruchomość, w której dłużnicy mieszkają, a która została zajęta w toku egzekucji i posiada obciążenia hipoteczne. Z drugiej strony jedynym dochodem dłużników pozostają świadczenia emerytalne w łącznej wysokości 3.439,55 zł, które nie pozwalają na zaspokojenie tak wysokich kosztów egzekucyjnych.

W odpowiedzi na wniosek komornik wniósł o nieuwzględnienie wniosku. Wskazał, że wbrew stanowisku dłużników prowadzone postępowanie egzekucyjne cechowało się dużym nakładem pracy, obejmującym cały szereg czynności. W sprawie dokonano zajęcia dwóch nieruchomości, przeprowadzono czynności w miejscu zamieszkania dłużników, zajmowano ruchomości, przeprowadzono licytacje tych ruchomości, wykonywano czynności opisu i oszacowania nieruchomości, a także zajęcia wynagrodzenia, świadczeń i wierzycielności, odpowiadano na skargi i wnioski

dłużników, sporządzano plany podziału sum uzyskiwanych z egzekucji itd. W ocenie Komornika, biorąc pod uwagę długotrwałość prowadzonego postępowania egzekucyjnego, jego nakład pracy był znaczny – zdecydowanie ponad przeciętną normę. Komornik podkreślił również, że sam nakład pracy nie może sprowadzać się do oceny jego działań ujawnionych w aktach egzekucyjnych, ale musi uwzględniać pracę całej kancelarii komorniczej.

Sąd zważył, że wniosek dłużników nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, przy rozpoznawaniu wniosku o obniżenie opłaty egzekucyjnej Sąd winien uwzględnić w szczególności nakład pracy komornika i sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów.

W pierwszej kolejności Sąd uznał, że za obniżeniem ustalonych przez komornika opłat egzekucyjnych nie przemawia sytuacja majątkowa i zarobkowa dłużników. Należy podkreślić, że istotą egzekucji jest zastosowanie przez uprawniony organ przymusu wobec dłużnika, mającego na celu przymusowe zaspokojenie wierzyciela kosztem majątku dłużnika. Oznacza to, że każda egzekucja skutkuje uszczupleniem majątku dłużnika, a w większości przypadków prowadzi do jego złej sytuacji majątkowej. Przyjmując zatem jedynie takie kryterium należałoby dojść do absurdalnego wniosku, że większość opłat egzekucyjnych musiałaby zostać z góry obniżona (por. P. Biezuński, Miarkowanie wysokości opłaty egzekucyjnej, Monitor Prawniczy 2013, nr 2). Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, iż Sąd nie powinien ograniczyć się do oceny sytuacji majątkowej dłużnika na dzień rozpoznania wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, ale powinien ocenić jego sytuację na dzień zmaterializowania się obowiązku zapłaty opłaty, biorąc pod uwagę nie tylko uzyskiwane przez dłużnika dochody, ale również cały jego majątek, a także dokonując oceny możliwości zarobkowych dłużnika w przyszłości.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że sytuacja majątkowa dłużników jest zła, ale nie na tyle, aby zagrażała możliwości pokrywania kosztów koniecznych dla utrzymania. Na dzień dzisiejszy dłużnicy osiągają świadczenia emerytalne w łącznej wysokości 3.439,55 zł. W ocenie Sądu pozwala to dłużnikom na pokrycie kosztów niezbędnych do koniecznego ich utrzymania, a także na stopniową spłatę kosztów przeprowadzonej egzekucji. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż dłużnicy są właścicielami zabudowanej nieruchomości gruntowej o wielkiej wartości. Wyrażenie zgody przez dłużników na przejęcie rzecznej nieruchomości przez wierzyciela pozwoliłoby dłużnikom na spłatę zadłużenia wierzyciela i pokrycie kosztów egzekucyjnych.

W drugiej kolejności Sąd nie zgodził się z twierdzeniami dłużników, iż nakład pracy komornika był w niniejszej sprawie znikomy i pozostaje w rażącej dysproporcji z ustalonymi opłatami stosunkowymi. Na podstawie akt egzekucyjnych Sąd ustalił, iż komornik prowadził przedmiotowe postępowanie przez okres niespełna 7 lat. W tym czasie komornik podejmował nieprzerwanie szereg intensywnych działań zmierzających do wyegzekwowania świadczenia objętego wnioskiem egzekucyjnym. Przede wszystkim komornik dokonał zajęcia dwóch nieruchomości (co wiązało się z koniecznością przeprowadzania czynności opisu i oszacowania tych nieruchomości, wyznaczaniem licytacji i udziałem w postępowaniach nadzorczych nad egzekucją z nieruchomości), regularnie bywał w miejscu zamieszkania dłużników, zajmował należące do dłużników ruchomości i przeprowadzał ich licytację, poszukiwał majątku dłużników w instytucjach finansowych, dokonywał zajęć uzyskiwanych przez dłużników świadczeń, jak też sporządzał plany podziału sum uzyskiwanych z egzekucji. Co ważne, podejmowane przez komornika czynności okazały się w miarę skuteczne i doprowadziły do częściowego wyegzekwowania egzekwowanego świadczenia. Nie bez znaczenia pozostaje również to, że wobec masowego zaskarżania czynności egzekucyjnych przez strony, komornik był zobligowany do nieustannego zajmowania się daną sprawą.

Niezależnie od powyższego należy również zdawać sobie sprawę z faktu, że działalność egzekucyjna komornika nie zamyka się w czynnościach fizycznych i intelektualnych podjętych w danej sprawie, ale obejmuje prowadzenie i utrzymywanie całej kancelarii komorniczej (komornik musi opłacić wynagrodzenie swoich pracowników, koszty najmu lokalu oraz zakupu materiałów biurowych). Koszty tej działalności pokrywane są właśnie z opłat egzekucyjnych. Ponadto opłata egzekucyjna uzyskana w sprawie skutecznej pokrywa koszty działalności w sprawach nieskutecznych, jak również w sprawach niegenerujących przychodu (np. w sprawach alimentacyjnych). Oceniając zatem zasadność

obniżki Sąd powinien wziąć pod uwagę również tę okoliczność i należyście wyważyć interesy strony skarżącej i Komornika Sądowego (por. P. Biezuński, Miarkowanie wysokości opłaty egzekucyjnej, Monitor Prawniczy 2013, nr 2).

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że poczyniony przez komornika nakład pracy w ramach przedmiotowej egzekucji był znaczny – wymagał zaangażowania znacznych środków, zasobów ludzkich i czasu. Podejmowane przez komornika czynności były rozległe, często złożone, a co równie ważne, częściowo skuteczne. W tym stanie rzeczy Sąd nie dopatrzył się rozbieżności między zaangażowaniem komornika w wykonywaną pracę a wysokością ustalonych opłat egzekucyjnych.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 49 ust. 10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, Sąd postanowił jak w sentencji.

I CO 222/18

ZARZĄDZENIE

1. (...) (...);

2. (...):

- (...)

- (...)

- (...)

3. (...).

T., (...).